

Základní škola sv. Voršily v Olomouci

Aksamitova 6, 772 00 Olomouc

Marie Antoinetta

Závěrečná práce

Autor: Eliška Holčáková

Třída: IX

Vedoucí práce: Mgr. Alena Nováčková

Olomouc 2017

OBSAH

ÚVOD	3
I. KAPITOLA - Marie Antonie Josefa Johanna.....	4
I.1. Marie Antonie.....	4
I.2. Habsbursko-Lotrýnská dynastie	4
I.3. Habsburkové.....	4
II. KAPITOLA - Dětství malé arcivévodkyně.....	5
II.1. Narození poslední dcery Marie Terezie.....	5
II.2. Rané dětství a výchova	5
II.3. Dospívání královny Francie.....	6
III. KAPITOLA - Sňatek dvou monarchií	8
III.1. Habsbursko-borbounské vztahy.....	8
III.2. Královská rakouská svatba	8
III.3. Královská francouzská svatba	9
III.4. Setkání s Dauphinem	9
IV. KAPITOLA - Francouzský královský dvůr.....	12
IV.1. Život ve Francii.....	12
IV.2. Madame Dubarry	13
IV.3. Ať žije král!	14
V. KAPITOLA - Konec rozmařilosti.....	17
V.1. Poslední léta	17
V.2. Sklonek života	19
V.3. Smrt Marie Antoinetty.....	20
ZÁVĚR	21
POUŽITÁ LITERATURA.....	22
RESUMÉ	23

ÚVOD

Když pomyslím na Marii Antoinettu, představím si povrchní, rozmařilou, veselou, zábavychtivou sobeckou bytost. Panovníci, jíž byly lhostejné životy jejího lidu. Královnu Francie popravenou při Velké Francouzské revoluci.

Vzpomenu si taky na větu, kterou údajně vyřkla, když lid prosil o chléb: „když nemají chléb, ať jedí koláče!“. Ale je tohle všechno pravda? Kdo opravdu byla Marie Antoinetta? Byla by schopná vyřknout takovou bezcitnou větu?

Pojďme odkrýt postavu této složité ženy a zkusme pochopit její jednání.

A proč jsem si tedy tuhle sobeckou, komplikovanou bytost vybrala? Možná proto, že jsem se narodila na stejné datum jako ona. Snad proto, že mě její osoba již dlouhou dobu fascinuje, nebo proto, že si v mnoha povahových rysech připadám stejná?

I. KAPITOLA - Marie Antonie Josefa Johanna

I.1. Marie Antonie

Narodila se 2. listopadu 1755 jako patnácté dítě Marie Terezie. Byla císařská a královská princezna, jíž náležel titul rakouské arcivévodkyně. Jejími rodiči byly císařovna Marie Terezie a František I. Štěpán Lotrýnský.

I.2. Habsbursko-Lotrýnská dynastie

Marie Terezie byla vnučkou císaře Leopolda I., neteří císaře Josefa I. a dcerou císaře Karla VI., je tedy pochopitelné, že Antonie byla členkou Habsbursko-Lotrýnské dynastie, stejně jako jejich 16 sourozenců.

I.3. Habsburkové

O Habsburcích je obecně známo, že dbali o výchovu svých potomků. Především však Marie Terezie, která řešila všechny podrobnosti týkající se jejich ratolestí, avšak osobně se výchovy nijak neúčastnila, a tak není divu, že přehlédla množství detailů, jenž formovaly život mladé dívenky. Panovnice řešila výchovu svých dětí korespondenčně. Počínaje výběrem guvernanteček, přes učitele, až po plánování jídelníčku, vše mělo na rakouském dvoře přísný řád, na který Marie Terezie nedala dopustit. Ale i přes to všechno, se častěji, než by se předpokládalo, projevovaly povahy jejich dětí.

Všichni děláme chyby, jimž se nevyhne ani samotná císařovna.

II. KAPITOLA - Dětství malé arcivévodkyně

II.1. Narození poslední dcery Marie Terezie

Zdá se, že nad Marií Antonií už od malička svítila nešťastná hvězda. Jejími kmotry byl portugalský královský pár. Den před narozením dítěte stihla zemi jeho kmotrů jedna z nejhorších katastrof v Evropě. V Portugalsku vypuklo strašlivé zemětřesení, které během několika minut smetlo Lisabon z povrchu zemského a usmrtilo na 50 000 lidí. Pověřivý lid v malém děvčeti viděl neblahé znamení.

Obr. č. 1 Malá Antonie

II.2. Rané dětství a výchova

O malé rozkošné děvčátko pečovaly chůvy, vychovatelky i kojná s přehnanou laskavostí. Antonie byla již od malička velmi půvabná a dobře se vyvíjející dívka. Guvernantkou Marie Antonie se stala ne příliš přísná hraběnka Marie Judith Brandisová. Její dětství tak bylo poměrně volné. Jako u jejích sester měla předepsanou výuku, v níž stálo na prvním místě náboženství, které malou Antionii obzvláště nebavilo. Svým okouzlujícím, svěžím úsměvem si však dokázala podmanit každého, a tak se stalo, že ve svých deseti letech stále ještě nevěděla, kolik jsou dvě a dvě. A co ještě hůř, samotná hraběnka Brandisová jí tužkou předepisovala všechny úkoly, takže malé

arcivévodkyni zbývalo jen obtáhnout písmena, kterým nerozuměla, černým inkoustem. Malé rozverné děvčátko chtělo jen běhat po cestičkách Schonbrunnu nebo poskakovat po parketách Schwarzenberského paláce. Bavilo ji smát se při každé příležitosti a omotávat si všechny kolem svého malinkého prstíčku. Už od malička měla nejmladší dcera císařského páru sklon k zábavám a kratochvílím všeho druhu.

Její matka, přísná vládkyně, často Marii Antonii kárala. Všechna napomenutí šla však malé, neklidné, rozverné, neposlušné arcivévodkyni jedním uchem dovnitř, druhým ven. Zato její otec, František Štěpán ji nikdy nekáral. Malá slečna dostala vše, co si přála. Stačilo se jen trochu usmát.

Obr. č. 2 Královská rodina

II.3. Dospívání královny Francie

Marie Terezie uzavřela spojení s Francií již v roce 1756 a potřebovala tuto smlouvu nějak zpečetit. A jak jinak spojit dvě země, než výhodným sňatkem. Marie Terezie, jež se osobně nemohla věnovat výchově svých dětí, pozdě zpozorovala, že znalosti malé arcivévodkyně, o které přemýšlela jako o možné nevěstě, jsou nedostačující.

Když se plány na sňatek začaly rýsovat, došla Marie Terezie k závěru, že je více než nutné rozšířit znalosti mladinké arcivévodkyně. To samé si přál i Ludvík XV, kterého velmi rozhořčilo, že budoucí královna Francie neumí

francouzsky. Antonie tedy musela co nejrychleji dohnat všechny mezery. Jako vhodný učitel byl do Vídně povolán učenec abbé Mathieu-Jacques Vermond, který ihned poznal povahové vlastnosti mladé Antonie. Jak sám psal do Paříže, kam pravidelně podával zprávy, Marie Antonie měla dosti rozumu, aby vše potřebné pobrala, roztěkanost, lehkomyšlnost a lenost učit se však učinila své. Marie dobře chápala, avšak nikdy se nesnažila pronikat do hloubky učiva, ačkoliv podle svého učitele na to schopnosti měla. Všechno dělala jen povrchně, kromě dvou věcí, a to byla hudba a tanec. Učitel tance měl zajisté mnohem jednodušší práci. Naučil Antonii ladným pohybům, půvabu a okouzující, lehké chůzi, kterou na královně Francie všichni tolik obdivovali.

Dvůr ve Versailles byl spokojen. Podle zpráv byla malá arcivévodkyně neobyčejně přitažlivá, s půvabným držením těla a krásnou tváří. Zdědila sice po Habsburcích protáhlejší obličej, silnější spodní ret a ne zcela pravidelné zoubky, avšak všechny své nedostatky převyšovala osobním kouzlem, elegancí a úsměvem. Měla ale též ne příliš lichotivé rysy, o kterých se ve Francii mnoho nevědělo. Byla hravá, povrchní, parádivá a zábavychtivá. Antonii poslali z Francie nejen učitele, ale také osobního zubaře, krejčího a kadeřníka, aby z dítěte udělali madame!

Obr. č. 3 Dospívající Marie Antoinetta

III. KAPITOLA - Sňatek dvou monarchií

III.1. Habsbursko-borbounské vztahy

Francie a Rakousko-Uhersko. Dvě mocné země, dva vládnoucí rody. Na jedné straně francouzští Bourboni a na straně druhé rakouští Habsburkové. Odedávna zapřísáhlí nepřátelé. Ale politika si nemůže hrát na uraženou.

Marie Terezie hledala spojení. Po ztrátě Slezska a zradě Anglie připadala jako jediná v úvahu Francie. V roce 1750 poslala do Francie svého vyslance Václava Kounice.

Po dlouhých vyjednávacích procesech, uzavírá Marie Terezie, v květnu roku 1756, tedy půl roku po narození své nejmladší dcery, dohodu s Ludvíkem XV. o spojení. A tak začala dlouhá cesta ke zralosti Marie Antonie.

III.2. Královská rakouská svatba

V červnu roku 1769 uspořádala Marie Terezie pro budoucí královnu Francie letní slavnost. Všichni vážení hosté a především státní kancléř Václav Kounic se nestačil divit. Tohle že byla mladá arcivévodkyně? Za uplynulé měsíce učinila Antonie obrovský pokrok, teprve čtrnáctiletá dívka působila mnohem vyspěleji než kdy dříve. Ale tohle všechno bylo pouhé zdání. Psychicky byla stále stejně, ne-li více nezralá, nevyrovnaná, nepřipravená a nejistá. Čím více se blížily chvíle odloučení, čím častěji myslela na svůj brzký odjezd, tím více se její duše a srdce plnilo stíny.

Svatba byla stanovena na Velikonoce roku 1770. Všechno muselo být dopodrobna naplánované. Kdo v jaké situaci bude mít přednost, kdo vedle koho bude sedět, kolik služebnictva si může Antonie přivést s sebou nebo či jméno bude na svatební smlouvě první. Proto by se dalo označit téměř za zázrak, že vše proběhlo v ujednaném termínu.

16. dubna požádal markýz de Durfort o ruku Marie Antonie a odstartoval tak svatební slavnost. Při té příležitosti byla nevěstě předána podobizna jejího budoucího muže. Samotný sňatek proběhl 19. dubna v Augustiánském kostele, při němž Dauphina zastupoval Antonii bratr Josef.

21. dubna se čtrnáctiletá dívka s pláčem rozloučila se sourozenci a matkou, od které, stejně jako všechny její sestry, dostane dopis, v němž jí matka nabádá ke všem ctnostem panovnice a odrazuje ji od špatností.

Obr. č. 4 Loučení Marie Terezie s dcerou

III.3. Královská francouzská svatba

Cesta na francouzské území trvala přes dva týdny. Předání nevěsty se uskutečnilo na území nikoho, mezi Kehlem a Štrasburkem. Pro tuto příležitost byl na onom místě postaven dřevěný pavilon. Stůl uprostřed sálu symbolizoval hranici mezi oběma zeměmi. Na pravé straně, tedy straně svaté říše římské, musela Marie Antonie svléknout šaty, včetně spodniček a všech ozdob, aby na straně druhé, tedy už jako Marie Antoinetta, musela být obléknuta do nových, francouzských šatů. To vše musela učinit před celým svým doprovodem. Ceremoniál zvládla rozechvělá dívka se slzami v očích. Podle etikety musela odložit všechny své osobní věci, jediná stužka nesměla zůstat na jejím těle. To byl odedávňý zvyk francouzské šlechty. Dvorní dáma, jenž seděla v křesle před Marií Antoinettou byla však usměvavá a chápavá, a tak dovolila Antoinettě ponechat si své původní spodní prádlo a šperky. Když byl ceremoniál dovršen, byla Marie Antoinetta slavnostně převedena na druhou stranu a vydána francouzské šlechtě.

III.4. Setkání s Dauphinem

14. května 1770 dorazila Antoinetta se svým doprovodem na kraj lesa v Compiègne. Tam čekal Ludvík XV. se svým vnukem. Již zde mohli

Francouzi zpozorovat veselou národu jejich nové panovnice. Z kočáru vyskočila, popoběhla několik kroků a složila králi hlubokou poklonu. Král pozvedl půvabný obličej a políbil ji na obě tváře. Patnáctiletý ženich stál rozpačitě vedle něho s nuceným úsměvem a pak neobratně políbil svoji partnerku na tvář, tak jak to předepisovala etiketa. V kočáře vedla princezna nenucený rozhovor s králem, její manžel seděl jen tichounce v koutě a občas vrhl rychlý, plachý pohled po své ženě. Podobizna příliš nezobrazovala realitu. Dauphin byl malý, obtloustlý, zakřiknutý chlapec s křivými zuby. Jeho chování nevyvolalo v Antoinettě dobrý pocit.

Sňatek byl téměř po měsíci dovršen. 16. května ve Versailles následník dovedl svou půvabnou nevěstu k oltáři, kde jí neohrabaně navlékl prsten. Dva mladí lidé dostali požehnání, podepsali smlouvu a odebrali se do zámeckých komnat. Proběhl „ložnicový“ ceremoniál, při kterém, a ještě dlouhá léta potom, se ovšem nic nestalo. Mnoho dalších dní následovaly bujaré slavnosti.

Obr. č. 5 Zámek ve Versailles

Hodování bylo zakončeno na náměstí Ludvíka XV. obrovskou lidovou slavností s rozdáváním chleba, vína a masa na státní útraty. Velkým

překvapením byl ohňostroj, kterého se jásající dav tolik polekal, že začal šílený povyk. Lidé se báli a utíkali. V zemi byly vykopány jámy pro výstavbu nového paláce. Běsnící lidé se tlačili na všechny strany a ve tmě padali do nedostatečně zajištěných jam, kde se ušlapávali k smrti. Tak se lidová slavnost zvrhla v tragédii. Pověřivé duše v tom viděly neblahé znamení osudu.

IV. KAPITOLA - Francouzský královský dvůr

IV.1. Život ve Francii

Život na francouzském dvoře byl pro mladou, temperamentní, divokou, hravou dívku svazující. Ve Vídni, ač se jednalo o císařství, vládla uvolněná domácí atmosféra a přísná pravidla etikety se dodržovala jen při výjimečných událostech. Ve Francii se však podle ní žilo neustále. Na psychice ji nepřidával ani fakt, že v době svazku byli oba manželé ještě dětmi, a tak početí následníka trůnu nepřicházelo v úvahu. Musíme ještě pomyslet na velmi důležitý fakt, a to neschopnost Dauphina oplodnit mladou královnu. Bylo potřeba provést banální operaci, která by vše usnadnila, již však Dauphin razantně odmítal. Podstoupí ji až o několik let později. Jejich intimní život nebyl tajemstvím, a tak byl mladý pár vystavován nepříjemným situacím, posměškům a pomluvám. Zvláště Dauphin trpěl kvůli častým narážkám na jeho neschopnost. A tak se uzavřený hoch, který v jedenácti letech ztratil matku a o dva roky později i otce a jehož tyranizovali jeho bratři, uzavírá ještě více do sebe. Cítí se vůči Antoinettě méněcenný, a tak se po celý život bude snažit vynahradit ji svoji neschopností alespoň povolností s veškerými prosbami. Jinak řečeno, dá jí vše, co si jen bude přát. V prvních letech byla Antoinetta pod vlivem nejen vyslance Mercyho a svého bývalého učitele Vermonda, ale také svých třech nových tet, tří králových neprovdaných bigotních dcer. Ty viděly v „malé Rakušance“ nástroj svých intrik.

Obr. č. 6 Královna Marie Antoinetta

IV.2. Madame Dubarry

Pro královny dcery byla králova osobní metresa něco jako červený šátek pro býka. I přes nízký původ Madame Dubarry, jenž je dodnes nejasný, měla, ač neformálně, nejvyšší moc. V jejím salonu se dělala politika. Ona rozhodovala, koho propustí, komu bude přidělen titul, je tedy pochopitelné, že její oblíbenost u dvora byla pramalá.

Obr. č. 7 Madame Dubarry

Staré tety pověděly nic netušící mladé dívce, co je ta tmavovlasá dívka s bledou pletí zač, a nabádaly Marii Antoinettu, aby královu metresu ignorovala. U dvora platila přísná pravidla. Nikdo z nižšího stavu nemohl oslovit někoho výše postaveného, a tak toho neprovdané, staré zapšklé dcery využily. Marie Antoinetta zcela ignorovala madame Dubarry. Často se na ni usmívala, ale nepromluvila nikdy ani slovo. To začalo samozřejmě Dubarry štvát, a postěžovala si králi. Ač Antoinetta dostala hned několik pokárání, své chování nehodlala změnit. Nic ji na tomto nudném místě nemohlo těšit víc, než takový malý žertík. Z malého žertíku se zatím stávala státní aféra. Když už byl tento stav nesnesitelný, zasáhl sám král. Pohrozil Marii Terezii do Vídně výpovědí dohody s Habsburky, a Marie Terezie to Antoinettě náležitě vyčetla. A tak 1. ledna 1772 pronesla napůl k hraběnce, napůl do vzduchu onu spásnou

větu: „dnes je ve Versailles mnoho lidí...“, tím bylo napětí uvolněno a ukončeno směšné hašteření.

IV.3. At' žije král!

10. května 1774 umírá požitkářský král Ludvík XV. „Král je mrtev, at' žije král!“. A z mladé nevyzrálé dívky je rázem královna Francie.

Obr. č. 8 Král Ludvík XVI

Nový král Ludvík je uzavřený, nesebevědomý, tichý a nepřizpůsobivý člověk. Dobře věděl, že země potřebuje reformy a změnu, ale neuměl své myšlenky prosadit. Uplatnění daní pro šlechtu by výrazně ulevilo nižším vrstvám obyvatelstva. Ludvík nebyl hloupý a přál si tyto změny prosadit, avšak majetná část společnosti mu nic z toho nedovolila. Věděla Marie Antoinetta o stavu země, jejíž královnou byla? Pravděpodobně se honila se svými neuváženě zvolenými přítelkyněmi v zahradách nebo trávila čas na plesech a v operách. Antoinetta nebyla laskavou královnou, pomáhající chudým, ačkoliv k tomu měla zprvu dobře nakročeno. Jediné co ji zajímalo, byly drahé šaty, šperky a ohromné účesy, které si nechala na hlavě vytvářet. Není divu, že ji lid začal nenávidět. Marnivá královna utrácela jejich těžce vydělané peníze za drahé šaty a hazardní hry. Ačkoliv byly na zámku zakázány, v salonech Marie Antoinetty se noc co noc hrálo o vysoké sumy, a

královnin dluh stále narůstal.

Po návštěvě Josefa, bratra Antoinetty, který přesvědčil Ludvíka k operaci, jež měla umožnit početí dědice, Marie Antoinetta opravdu velmi brzy otěhotněla. Po sedmi letech manželství se mladému páru, roku 1778 konečně podařilo přivést na svět dítě. O tři roky později si královský pár naposledy získal sympatie lidu. Marie Antoinetta porodila vymodleného následníka trůnu. Čehož se však již nedožila zbožná Marie Terezie, která zemřela 29. listopadu 1780, a s ní navždy odešlo i nabádavé svědomí francouzské královny. Později se královskému páru narodily ještě dvě děti, pouze první dcera Marie Terezie Charlotta přežila francouzskou revoluci.

Obr. č. 9 Marie Antoinetta s bratrem Josefem (vlevo) a manželem

Ačkoli Antoinetta prohlašovala, že ji mateřství velice změnilo, její životní styl zůstal stejný. Nechala si zřídit v zahradách selské hospodářství, kde pobíhala se svými nevhodnými přáteli a dětmi.

Stále pořádala ve svém sídle slavnosti, a právě u jedné takové se opět, do třetice, setkává se švédským hrabětem Axelem Fersenem. Již dvakrát ho potkala, a její srdce nikdy nezůstalo chladné. Začala projevovat své sympatie, zvala ho na večírky a chodila s ním na dlouhé procházky do parku. Je pochopitelné, že veřejnost začala z tohoto přátelství ihned vyvozovat aférky.

Je však jisté, že dlouhou dobu byli opravdu jen dobrými přáteli.

Obr. č. 10 Hrabě Axel Fersen

Obr. č. 11 Antoinetta s dětmi

Právě v letech jejich přátelství se Marie Antoinetta začala zvolna měnit z lehkomyšlně povrchní ženy v duševně vyzrálou osobnost. Axel se stal jejím velkomyslným ctitelem, který zbožňovanou královnu neopustil ani ve chvílích nejvyšší nouze.

V. KAPITOLA - Konec rozmařilosti

V.1. Poslední léta

Událost, která zapůsobila na změnu osobnosti Marie Antoinetty, nebo jí přinejmenším pomohla pochopit mělkou banalitu a zrádnou vzdálenost jejího životního stylu od reality, byla ona pověstná náhrdelníková aféra. Šlo o lstivý plán hraběnky Jeane de la Motte. Kardinál L.R. Rohan toužil po titulu prvního ministra a přízni královského páru. Hraběnka de la Motte, předstírající důvěrný vztah s královnou, poradí Rohanovi, aby koupil nesmírně drahý šperk, který královna odmítá pro jeho obrovskou cenu, ale prahne po něm. Rohan ho koupí a přes hraběnku pošle Antoinettě. Ta samozřejmě o ničem neví a hraběnka náhrdelník ukradne. Podvod vyjde najevo a nevinnou královnou, která s touto hrou nemá nic společného, hluboce zasáhne. Její pověst je zasažena a lid připisuje všechny problémy v zemi královně. Od tíživých daní až po neúrody. Nyní jako by se Marie Antoinetta probudila z dlouhého omamného snu. Teprve teď uviděla, kolik nenávisti za ta léta proti královskému dvoru urodilo. Škrtem pera se zříká všech nákladných výdajů, ruší oslavy a večírky. Přestává chodit do divadla, nepřijímá hosty, nepořádá slavnostní tabule. Stahuje se do rodinného kruhu, zabývá se dětmi a snaží se žít tišší niternější život. Ale toto osobní rozhodnutí a uvědomění si, přišlo příliš pozdě. Právě když do srdce této zvláštní ženy s nešťastnými povahovými vlastnostmi začalo pronikat trochu klidu, přišla bouře, která uvrhla královnu a její rodinu do víru bouřlivých historických událostí.

Ludvík se pokouší zachránit, co se dá, ale nedokáže odrazit blížící se katastrofu. A tak začíná nová éra Francie, ve které se s královskou rodinou nepočítá. Marie Antoinetta považuje revoluci za nezákonné ohrožení panovnické autority, a právě ona sama se stává středem terče posměchů lůzy.

Obr. č. 12 Dobová karikatura královského páru

6. října 1789 pronikne dav promoklých běsnících žen do Versailles a prorazí si cestu do královniných komnat. Ta však stihne na poslední chvíli utéci. Ještě toho dne se Ludvík rozhodne přesídlit do Paříže, kde dochází k rozvoji dosud neznámé stránky královniny povahy. Věnuje se dětem, píše dopisy, rozmlouvá s vyslanci. Vše marně. Jediný kdo zůstal Marii Antoinettě a Ludvíkovi věrný, kdo s nimi soucítil v těžké situaci, nebyl nikdo jiný než hrabě Fersen. S nasazením vlastního života pomůže královně naplánovat útěk a zařídí vše potřebné, od kočáru až po šaty. Tento útěk však zmaří těsně před cílem poštmistr, který pozná krále. Celá královská rodina se potupně vrací zpět do Paříže. Královna je zoufalá. Přimyká se ještě více k rodině a nyní již též francouzským lidem nenáviděnému Fersenovi. Ten plánuje další útěk, který vyčerpaný Ludvík odmítne. Tím se jejich cesty rozchází. Fersen se vrací do Švédska a královnu už nikdy nespátí. Hrabě Fersen však nebyl jediným přívržencem královské rodiny. Královnina nejlepší přítelkyně, kněžna de Lamballe, se dokonce sama vydá do Velké Británie, prosit za královskou rodinu, a i přes to, že ví, co ji ve Francii čeká, se vrátí a přihlásí do královniných služeb. A slouží královně věrně až do smrti.

Obr. č. 13 Uvznění královské rodiny

V.2. Sklonek života

I v posledních měsících svého života Antoinetta stále věřila, že vše dobře dopadne. Mýlila se. 13. srpna 1792 přesídlí rodina naposledy, a to do Templu. Ten se stane na následující poslední měsíce jejich vězením. Oba rodiče se nyní věnují svým dětem. Ludvík hodně čte a Marie se rozptyluje vyšíváním. Je unavená a vyčerpaná, její vždy obdivované vlasy zešedivěly. Ale vůle k životu zůstala nezlomena.

11. prosince 1792 je král obžalován a přemístěn do věže. Už nikdy se se svou rodinou nesetká. 21. ledna 1793 byl vykonán rozsudek smrti. Marie Antoinetta se zhroutí žalem, už nikdy neodloží smuteční šaty a věnuje se jen dětem. Získá si důvěru strážců a tajně posílá a přijímá korespondenci. Ale všechny plány, které ona sama vymýšlí, nebo jí je navrhují jiní, ztroskotají. Počátkem července zasáhne Antoinettu další strašná rána. Odeberou jí malého následníka trůnu.

2. srpna 1793 se konvent rozhodne ukončit utrpení Marie Antoinetty a postaví ji před revoluční tribunál.

Obr. č. 14 Marie Antoinetta cestou na popraviště

V.3. Smrt Marie Antoinetty

Marie Antoinetta umírá 16. října 1793 jako nenáviděná panovnice Francie. Po 76 dnech prožitých v tmavém vlhkém vězení skončil její život setnutím gilotinou. Z okouzující dívky s ladnými pohyby a půvabnou tváří, která před 23 lety přijela jako budoucí královna Francie, se stala unavená, psychicky vyčerpaná, šedivá, poloslepá stařena. Byl snad tento krvavý konec Marii Antoinettě předurčen? Stala se obětí dynastických úvah? Nebo si za něj mohla sama?

ZÁVĚR

Kdo tedy vlastně byla Marie Antoinetta?

Nenáviděná Francouzská královna, dívka, jež se stala obětí sňatkové politiky v zájmu říše. Zcela obyčejný člověk se stejným právem na život, jako my. Lidmi nařčena z rozmařilosti, pýchy a sobeckosti.

Več má však vždy dvě stránky, dva úhly pohledu. Pro přátele a rodinu byla Marie Antoinetta laskavá, citlivá a dobromyslná bytost, schopná se pro své milované rozdat. A kde se tedy stala ta zásadní chyba? Základem našich životů je vždy výchova. Od té se odvíjí veškeré naše jednání. Malá dívenka byla od malička rozmazlována a byl v ní podněcován pocit vyjimečnosti. Antoinetta byla dítě, jenž potřebovalo pevnou výchovu, díky níž se z ní mohla stát mimořádně vyspělá, chytrá a schopná osoba. Té se jí však nedostalo. Jak se tedy měla se svým životem vyrovnat, a pochopit co je správné a co se nesmí, když nedostala ani základní minimum? Výchova, jíž se jí v počátcích života nedostávalo, odtržení od milované rodiny a následný život na Versailleském dvoře, byl příliš. Dítě, jemuž nebylo řádně vysvětleno, co je povoleno a co ne, se snadno nechalo pohltit nepravostmi a chtíči vlastního nevychovaného, nešťastného nitra.

Musíme brát v potaz, že ne vždy řídíme náš život samy. Ve hře jsou souhry náhod, které náš život často zasáhnou jako blesk z čistého nebe. Mohla si snad mladá dívenka za politické události sama? Jak si můžeme být jisti, že kdyby se Marie Antoinetta a Ludvík zachovali jinak, zabránili by nevyhnutelné revoluci? Závěrem své práce jsem došla k názoru, že věci nikdy nejsou tak jak se zdají. Musíme proniknout do hloubky, abychom pochopili jednání této imponující ženy. Pokud se jedná o splnění mých očekávání, jsem nadmíru spokojená. Myslím, že Antonie rozhodně nebyla zlou, sobeckou, marnivou panovnicí. Ve svém nitru byla citlivou bytostí, často velice nešťastnou a opustěnou, ale díky nesprávné a volné výchově se nechávala často strhávat vlastními pocity a tužbami. Každý člověk má své slabiny a pokušení, a každý z nás může sklouznout ze správné cesty, dokonce i královna Francie.

POUŽITÁ LITERATURA

1. Dcery Marie Terezie .2.vyd. Praha : Ikar, 2005. 240 s.
2. Marie Antoinetta – nebezpečné známosti nezralé královny. 1.vyd. Brno : allpress, 2006. 243 s.
3. Cesta na popraviště .1. vyd. Ostrava : DOMINO, 1998. 428 s.
4. Dostupné z www: https://cs.wikipedia.org/wiki/Marie_Antoinetta
5. Dostupné z www: <http://alphahistory.com/frenchrevolution/>
6. Dostupné z www: <http://adelasevcikova.blog.cz/0905/dcery-marie-terezie-marie-antonie-antoinetta>

RESUMÉ

This work is about French Queen Marie Antoinetta. She was born on 2. 11. 1755.

Her mum was empress Marie Terezie. When she had fourteen years old, she was married with Dauphin. Dauphin was grandson of old French king Ludvík XV. When Ludvik XV was died Marie Antoinette became queen and her husband became king Ludvik XVI. She had four children with her husband. The queen Marie Antoinette was complicated person. People were things that she was egoistic, vain and bad. King Ludvik XVI was progressive monarch. He wanted reforms and changes in France but last monarchs were demolished their state and people were agresive and hungry. They immured royal family and they were killed them. Antoinette and their husband Ludvik was execute by guillotine. Queen Marie Antoinette was died on 16. 10. 1793 as hated queen of france.